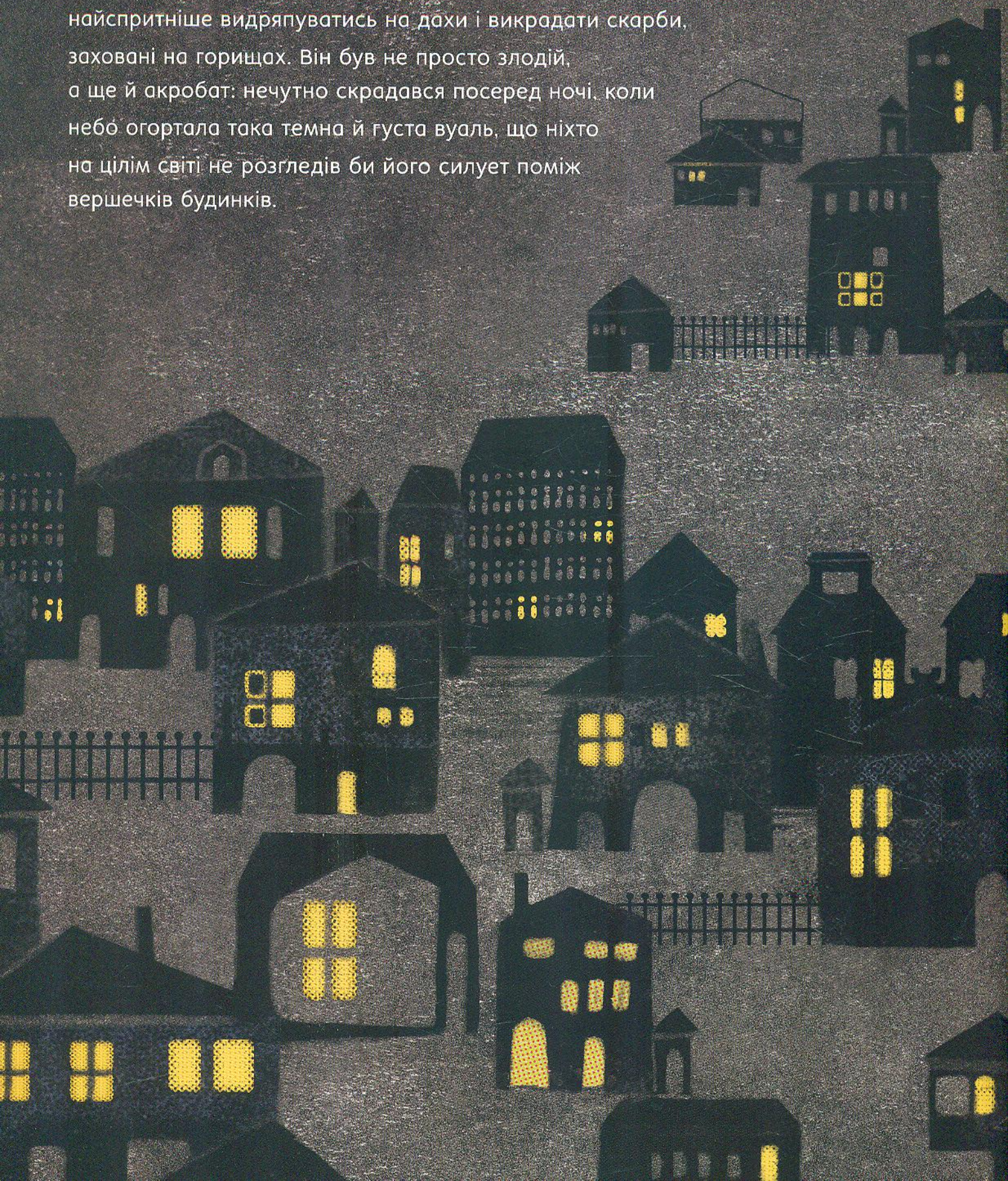

Захарія Занзіні прозвали королем викрутасів, бо він умів найспритніше видряпуватись на дахи і викрадати скарби, заховані на горищах. Він був не просто злодій, а ще й акробат: нечутно скрадався посеред ночі, коли небо огортала така темна й густа вуаль, що ніхто на цілім світі не розгледів би його силует поміж вершечків будинків.

То були часи, коли жодна зірка не сяяла на небосхилі, аби вказати дорогу заблуканим мандрівникам. Люди давно забули, що колись, тільки-но сідало сонце, сходив місяць — щоб пильнувати тих, хто поринув у сон. Ніхто вже не співав «Ніч яка місячна», усі мугикали «Свічечко ясная», бо гадали, що лиш вогники свічок і світло ліхтарів можуть розігнати нічну темінь. Тож уявіть, як здивувався Захарій Занзіні, коли однієї ночі побачив у чорному небі сріблясте сяйво!

